

силена погледна отъ вратата на обора и му каза нѣщо, Аго взе да се смѣе, гърлесто и високо.

Надвечеръ облацитѣ се поразкжсаха, но още валѣше. И ето откъмъ полето се зачуха звънци, най-напредъ слабо, после все по-ясно и по-ясно. Показаха се високитѣ сиви коне на Захария, мѣтаха се въ галопъ, обгърнати отъ снѣга. Шейната изви и влѣзе въ двора.

Сега Захария бѣше съвсемъ другъ, веселъ, засмѣнъ.

— Какво, да не мислите, че съмъ си ходилъ въ чифлика? — говорѣше той. — Нѣма го майстора. Въ Пчеларово ходихъ азъ, върнахъ се пакъ тамъ, за да взема ей-туй-е — Захария показа едно шише конякъ. — Не мога да си ида азъ, догде не почерпя приятеля си, който ме е приелъ и нагостилъ. Велико, азъ те обичамъ... Заповѣдай! Пийни!

Велико не отказа и пое шишето. И отъ жаль повече за конетѣ, той покани Захария вжтре, а на Аго извика да гледа шейната.

— Азъ нѣма да стоя много, — каза Захария. — Искамъ да ми направите едно кафе, едно горчиво кафе, че малко ми е такова... — Като седна на възглавницата, подадена му отъ Василена, той продължи: — Василена ще направи едно кафе на предишния си господарь... Какво, не е голѣма работа... Едно горчиво кафе, че малко ми се върти главата...